

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: T. H. L., nar. ..., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika,
pobytem v ČR Ch.,
zastoupena: Mgr. Štěpán Svátek, advokát, se sídlem Na Pankráci
820/45, 140 00 Praha 4,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. MV-110115-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2019, č. j. MV-110115-4/SO-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitru, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-30333-47/DP-2016 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), ve znění do 14. 8. 2017, zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a platnost tohoto povolení nebyla prodloužena, neboť žalobkyně neplnila účel původně povoleného dlouhodobého pobytu.

Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Poté žalobkyně shrnula dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, když konkrétně uvedla, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal na protokol oblastního inspektorátu práce o kontrole provedené u obchodní společnosti S&L Personalservice s.r.o. ve výrobní hale společnosti KH Czechia s.r.o. V tomto protokolu však absentuje jméno žalobkyně, obsahuje navíc pouze obecná sdělení týkající se poznatku, že v prostorách společnosti KH Czechia s.r.o. je vykonávána práce zahraničními pracovníky ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Na základě provedeného výsledku žalobkyně, při němž ovšem sdělila, že vykonává dílo na základě smlouvy o dílo, kterou má uzavřenou se společností S&L Personalservice s.r.o. s tím, že ji uzavírá každý měsíc, a dále popsala výkon své podnikatelské činnosti, pak správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobkyně neplní dlouhodobě účel povoleného pobytu a její žádost o prodloužení pobytového oprávnění zamítl s odkazem na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně následně formulovala své námitky vůči napadenému rozhodnutí, jemuž vytkla rozpor se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Poukázala přitom na řízení o zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-2146/ZR-2015, které bylo zahájeno z identického důvodu, ale správní orgán nakonec akceptoval jí předložené důkazy a argumentaci. Toto správní řízení pak bylo proto zastaveno. Nynější postup správních orgánů je tak v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení.
4. Podle názoru žalobkyně pak správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když své závěry opírají v podstatě výlučně o výsledk žalobkyně, aniž by měly nějakou další oporu ve spisovém materiálu. Nabízelo se přitom učinit dotaz na společnost S&L Personalservice s.r.o., vyžádání si dalších dokladů a docházkových listů atd. Závěry, ke kterým správní orgány dospěly, nejsou bez pochybností, nesvědčí pro ně žádný listinný důkaz, naopak proti nim stojí doklady prokazující její podnikatelskou činnost včetně bezdlužnosti vůči České správě sociálního zabezpečení (ačkoliv v případě zaměstnání by to byl zaměstnavatel, kdo by za zaměstnance tyto platby odváděl). Žalobkyně rovněž ke své žádosti doložila listiny prokazující její příjem.
5. V této souvislosti žalobkyně namítala, že se žalovaná s jejími námitkami uplatněnými již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostatečně vypořádala, a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalovaná se vyjádřila k námitkám na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, v zásadě však pouze odkázala na provedený výsledek, a konstatovala, že činnost vykonávanou žalobkyní nelze považovat za výkon samostatné výdělečné činnosti. Argumentaci žalované však považuje žalobkyně za nedostatečnou.

V tomto kontextu poukázala na to, že protokol o kontrole neobsahoval její jméno, a nemá tedy vůči ní žádnou vypovídající hodnotu, a nelze z něj tedy dospět k závěru, že žalobkyně nevykonává podnikatelskou činnost. Naopak všechny listinné důkazy svědčí o podnikatelské činnosti žalobkyně, nikoli o závislé práci.

6. Nepřezkoumatelné je napadené rozhodnutí i ve vztahu k otázce jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán I. stupně se při posuzování této otázky omezil pouze na zcela obecná a paušální konstatování, neaplikoval zákonná ustanovení na daný případ, nehodnotil délku jejího pobytu na území, ani to, že zde má manžela a nezletilou dceru. Žalobkyně není spokojená ani se způsobem, kterým se s touto otázkou vypořádala žalovaná, ten považuje za paušální a nepřezkoumatelný.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že námitku ohledně absence jména žalobkyně na protokole o kontrole Oblastního inspektorátu práce, považuje za nedůvodnou, neboť protokol byl použit pouze jako podpůrný důkaz svědčící o obcházení zákona ze strany společnosti S&L Personalservice s.r.o., pro kterou měla žalobkyně vykonávat údajně podnikatelskou činnost. Dle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Z uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobkyně dne 10. 10. 2016 požádala o prodloužení doby platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ, jímž disponovala od 16. 11. 2014 do 15. 11. 2016. Výzvou ze dne 13. 7. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, aby prokázala, že v roce 2017 provozovala na území České republiky živnost nebo jinou podnikatelskou činnost, konkrétně aby předložila doklady o příjmech a výdajích, které byly použity pro sestavení daňového přiznání za zdaňovací období 2017. Správní orgán následně dne 12. 11. 2018 provedl s žalobkyní výslech. Při výslechu žalobkyně k otázce, čím se zabývala v letech 2015-2017, uvedla, že jako OSVČ nakupovala a prodávala zboží v Ch. a má tam již několik let pronajaté místo. V současnosti dělá to samé, vezme zboží od firmy sídlící v Tachově, její jméno neví, ale jedná s panem B.. Ten přiveze součástky do auta a žalobkyně je zkompletuje a odevzdá mu je. Nic jiného nedělá. K pracovní době uvedla, že pracovní den jí začíná v 6 hodin ráno, když přijde do práce. Přijde na pracoviště, vyzvedne si zboží, součástky, zkontroluje to a vrátí zpátky. Končí kolem druhé hodiny odpoledne. K opětovné otázce na pracovní dobu dále uvedla, že časově to má určené od 6 do 14 hodin, ale občas je tam i na přesčasy. V práci jí umožní, aby tam byla i déle po práci, ale nemusí

chodit na odpolední a noční. Pracovní dobu si dle svého vyjádření určuje sama, a příchod a odchod si zaznamenává píchačkou. Adresa, kde žalobkyně pracuje je X. Dále uvedla, že každý měsíc uzavírá novou smlouvu o dílo. Z platu jí odečítají za pronájem prostoru a energie, zbytek pak dostane zaplacený. Odměna za provedenou práci je stanovena dle opracovaných kusů, 1 Kč za kus. Za vadné kusy nedostane zaplacení nic. K práci potřebuje žalobkyně rukavice, které si obstarává sama. V hale má pracovní stůl a společný skladový prostor, kde má společně s ostatními uložené zboží. Volno nemusí žalobkyně nikomu hlásit, ale nesmí nechat ležet zboží ve skladě, musí vše dodělat a odevzdat. Faktury jsou vystavovány každý měsíc panem B., na základě potvrzení, které žalobkyně obdrží na konci každého dne nebo když odevzdá práci. Daňové přiznání za rok 2017 ji připravoval pan V., kterému odevzdala faktury. Faktury pan V. asi ztratil, a proto žalobkyně požádala o lhůtu alespoň 1 měsíce, aby je mohla správnímu orgánu k jeho výzvě předložit. Dále se žalobkyně vyjádřila ke své rodinné situaci. Na území ČR má dceru a druhá, s nimiž žije ve společné domácnosti. Zbytek rodiny má ve Vietnamu.

12. Dne 25. 7. 2018 žalobkyně předložila potvrzení Finančního úřadu pro Karlovarský kraj a neexistenci daňových nedoplatků ke dni 5. 6. 2018 a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 6. 2018 o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Dne 15. 11. 2018 doložila žalobkyně správnímu orgánu smlouvy o dílo za měsíce červen, červenec a září 2018 společně s daňovými doklady vystavenými za vedené měsíce. Smlouvy o dílo jsou uzavřené mezi objednatelem společností S&L Personalservice s.r.o. a žalobkyní jako zhotovitelem, jejich předmětem je ruční montáž a kontrola plastových dílů v prostorách společnosti KH Czechia s.r.o. na adrese Vintířovská 1157, 357 35 Chodov. Z faktur plyne, že každá byla vydána na odběratele spol. S&L Personalservice s.r.o. vždy za příslušný měsíc, s jinou výší fakturované částky, a v předmětu dodávky je uvedeno „smlouva o dílo 290“.
13. Dne 17. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-30333-47/DP-2016 rozhodnutí, kterým rozhodl tak, že žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť účastník řízení neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila povolený účel pobytu (podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná), neboť jí vykonávanou činnost nelze považovat za podnikání. Žalobkyně totiž svou činnost vykonává osobně, soustavně, za účelem dosažení zisku, ale nikoliv již samostatně a na vlastní odpovědnost. Z výsledku žalobkyně je zřejmé, že její činnost postrádá prvek samostatnosti, neboť nerozhoduje samostatně o všech organizačních a technických podmínkách výkonu své práce – pracuje v uzavřeném prostoru spol. KH Czechia s.r.o., její docházka je limitována časovým úsekem otevření areálu této firmy a její příchod a odchod se elektronicky zaznamenává. Správní orgán rovněž neshledal, že by žalobkyně vykonávala činnost na vlastní odpovědnost, neboť práci jí přiveze pan Buch, kterému ji následně hotovou odevzdá, což vylučuje možnost, že by žalobkyně mohla být odpovědná za plnění zakázky jako celku. Správní orgán rovněž poukázal na protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 31. 8. 2017, který byl sepsán o výsledků kontroly. v prostorách společnosti KH Czechia s.r.o. v Chodově ve Vintířovské ulici 1157. Při této kontrole vyšlo najevo, že pracovníci – na místě kontrolované osoby – na základě smlouvy o dílo vykonávají montáž a kontrolu plastových dílů, přičemž tato činnost vykazuje znaky závislosti na kontrolované společnosti a je organizována a zajišťována ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Přestože

žalobkyně během uvedené kontroly nebyla kontrolována a nebyla uvedena v protokolu o kontrole, usoudil správní orgán, že činnost žalobkyně vykazuje obdobné rysy.

14. Odvolání žalobkyně, v němž vedle procesních námitek zejména rozporovala závěr správního orgánu I. stupně, že její činnost není podnikáním a namítla nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, pokud jde o otázku přiměřenosti jeho dopadů do jejích soukromých a rodinných poměrů, žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Dospěla přitom v souladu se správním orgánem I. stupně k závěru, že žalobkyně neplnila účel posledního povoleného pobytu na území České republiky, neboť činnost, kterou vykonávala, nebyla podnikáním. Ve svém rozhodnutí se vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami. Žalovaná rovněž uvedla, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince, avšak shrnula skutečnosti zjištěné k osobě žalobkyně týkající se jejího rodinného a soukromého života a dospěla k závěru, že dopad rozhodnutí do života žalobkyně nebude nepřiměřený.
15. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
17. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno.*“
18. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud tuto vadu shledal, bylo by z logiky věci namístě rozhodnutí zrušit, neboť by pro tuto vadu ani nebylo možno napadené rozhodnutí přezkoumat. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je nezbytné poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, v němž kasační soud uvedl: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v obecné rovině považovat zejména ta rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou jednoznačné ve vztahu k výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak musí být založen na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. [...] Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“

20. Podle názoru zdejšího soudu není napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné, a to ani pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Z výroků rozhodnutí je seznatelné, jakým způsobem bylo v řízení rozhodnuto, přičemž z odůvodnění obou rozhodnutí je pak zřejmé, jaký skutkový stav správní orgány zjistily; jakým způsobem byl zjištěný skutkový stav právně posouzen; z jakých podkladů správní orgány při svém rozhodování vycházely; jaké úvahy je k vydání rozhodnutí vedly. Z žalobou napadeného rozhodnutí je pak rovněž zcela zřejmé, jaké námitky žalobkyně uplatnila v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jakým způsobem se s nimi žalovaná vypořádala. Soud rovněž podotýká, že při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Obě rozhodnutí tedy odpovídají zákonným požadavkům, které na odůvodnění rozhodnutí klade § 68 odst. 3 správního řádu, a je možné obě tato rozhodnutí v řízení před správním soudem přezkoumat.
21. Nepřezkoumatelnost soud neshledal ani ve vztahu k dílčí námitce týkající se posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že přestože žalovaná byla toho názoru, že není v daném případě její povinností přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zkoumat, zabývala se touto otázkou na str. 9 svého rozhodnutí. Předelat je možno, že relevantní, shora citovaná právní úprava skutečně správním orgánům v projednávané věci nestanovovala povinnost se z úřední povinnosti otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabývat. Z recentní judikatury však vyplývá, že i za takové situace může být povinnost se touto otázkou zabývat založena tvrzeními účastníka řízení, z nichž vyplývá, že by v projednávané věci mohly být zasaženy mezinárodněprávní povinnosti České republiky plynoucí např. z Evropské úmluvy o lidských právech či z Úmluvy o právech dítěte. V projednávané věci je tedy nutno konstatovat, že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí měly zabývat, neboť žalobkyně tvrdila, že na území ČR žije se svým druhem a nezletilou dcerou.
22. Argumentace správních orgánů, s níž se s problematikou přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí vypořádaly, je v daném případě dostatečná a odpovídá zákonem stanoveným požadavkům a soud se s ní ztotožňuje. Žalovaná zohlednila rodinné vazby žalobkyně (v ČR žije společně se svou dcerou a jejím otcem/svým druhem), možnost porušení Úmluvy o právech dítěte ve vztahu k dceři žalobkyně a veřejný zájem České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení nic jiného ve vztahu k této otázce netvrdila, nebyl správní orgán se žádnými dalšími potenciálními okolnostmi povinen zabývat. Ostatně žalobkyně žádné podstatné okolnosti v souvislosti s přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího života netvrdila ani v žalobě. V daném případě se správní orgány posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně, toto posouzení splňuje všechny požadavky stanovené zákonem a je řádně s ohledem na zjištěné skutečnosti odůvodněno. Je třeba připomenout, že okolnosti týkající se roviny soukromého a rodinného života jsou často pro správní orgány nepřístupné, neboť, až na základní osobní údaje např. o rodinném stavu nebo rodičovství, nejsou zachyceny v žádných evidencích. Je tedy zpravidla věcí účastníků správních řízení, aby tyto okolnosti do řízení náležitě vnesli, tedy je tvrdili, ale současně i dostatečně

prokazovali. To platí pochopitelně tím spíše, je-li vedeno řízení o žádosti, ve kterém je obecně kladen větší důraz na procesní aktivitu účastníků řízení, než je tomu v řízeních vedených z moci úřední. Zvláště za situace, kdy se sám účastník posouzení přiměřenosti dopadů do svých soukromých a rodinných poměrů sám dovolává, lze důvodně očekávat, že je i náležitě vylíčí. To se v projednávané věci nestalo, respektive všechny okolnosti, které žalobkyně tvrdila (vedení společného života s dcerou a druhem) byly vzaty v potaz.

23. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány pochybily, když své závěry neplnění účelu pobytu opřely v podstatě o jediný důkaz, a to o výsledch žalobkyně, nelze jejímu tvrzení přisvědčit. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je sice patrné, že výslech žalobkyně byl v řízení klíčovým důkazem. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Naopak podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění rozhodném pro projednávaný případ je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, přičemž účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. V daném případě je rovněž podstatné uvést, že řízení ve věci žalobkyně je řízením zahajovaným na žádost, a je tedy v zájmu žalobkyně jakožto žadatelky, aby předložila veškeré potřebné náležitosti a tvrdila a prokázala splnění všech podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. Žalobkyně při výslechu popsala svou dosavadní činnost, kterou správní orgán vyhodnotil jako jinou činnost než je podnikání, za jehož účelem jí byl předchozí pobyt na území povolen. Správnímu orgánu nelze klást k tíži, že vycházel z toho, co žalobkyně sama během své výpovědi tvrdila. Žalobkyně byla dobře informována a poučena o tom, jaké skutečnosti by měla tvrdit a že má povinnost svá tvrzení rovněž prokázat. Jednalo se o skutečnosti týkající se reálného provozování živnosti tak, aby účel jejího předchozího pobytu byl naplňován.
24. K uvedenému se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, kde uvedl: *„řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.“* (zvýraznění doplněno krajským soudem). S uvedeným názorem se krajský soud ztotožňuje. Sama žalobkyně při výslechu popsala svou činnost takovým způsobem, který vylučuje naplnění účelu podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Rovněž je nutné uvést, že správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně popsal a zdůvodnil, z jakého důvodu činnost žalobkyně nepředstavuje samostatnou výdělečnou činnost.
25. Tyto závěry plynoucí z obsahu výpovědi žalobkyně pak správní orgány doplnily zjištěními plynoucími z dalších důkazů, a to například z protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 31. 8. 2017. Ačkoliv se ve vztahu k žalobkyni nepochybně jedná toliko o důkaz nepřímý, zcela jistě nejde o důkaz nepoužitelný, a to již jen s ohledem na § 51 odst. 1 věta první správního řádu, podle něhož: *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.“* Popisuje-li protokol o kontrole způsob, kterým je vykonávána práce cizinci v prostorách, v nichž ji vykonává i žalobkyně, a to v zásadě stejným způsobem, který popsala žalobkyně při svém výslechu, jedná se nepochybně o relevantní důkaz. Již tím je vyvrácen i argument žalobkyně, že závěry správních orgánů nejsou ve spise podloženy žádným jiným, respektive listinným důkazem. Ostatně správní řád nestanoví, že by rozhodnutí muselo

vycházet (i) z listinných důkazů. Listinné důkazy jsou jen jedním z typů důkazů, které podléhají volnému hodnocení za účelem řádného zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu.

26. Soud se neztotožnil s výtkami směřujícími proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu a nesprávnému právnímu posouzení zjištěných skutečností. Krajský soud souhlasí s názorem správních orgánů, že ze způsobu, jakým žalobkyně při výslechu popsala svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonávala činnost, která by vykazovala všechny podstatné znaky podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazovala (vystavování faktur, zápis v živnostenském rejstříku, placení daní jako OSVČ). Pro posouzení věci však není podstatné, jak žalobkyně svou výdělečnou aktivitu označovala či formálně vykazovala, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby podnikání bylo uskutečňováno i fakticky (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 71). Podle § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je podnikatelem ten, kdo samostatně, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost vykonává výdělečnou činnost živnostenským či obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Uvedené znaky musí být splněny kumulativně. Správní orgány v právě posuzovaném případě shledaly, že činnost vykonávaná žalobkyní nevykazuje znaky samostatnosti a výkon činnosti na vlastní odpovědnost. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Správní orgány svou argumentaci a právní úvahy opřely o obsah správního spisu, zejména pak o výpověď žalobkyně, a mají v něm dostatečnou oporu. Z výše uvedené výpovědi žalobkyně jasně vyplývá, že vyrábí a kontroluje plastové odlitky do vozidel pro společnost S&L Personalservice s.r.o., se kterou pravidelně každý měsíc uzavírá smlouvu o dílo. Svou činnost však vykonává v areálu společnosti KH Czechia s.r.o. podle pokynů pana B., který žalobkyni přiveze díly a následně zhotovené výrobky od žalobkyně převezme. Žalobkyně dle svého vyjádření ani sama za odvedenou činnost nevydává faktury, tuto činnost provádí pan B. (za společnost S&L Personalservice s.r.o.). Soud má shodně s názorem správních orgánů za prokázané, že žalobkyně má pevně stanovenou pracovní dobu, která je kontrolována čipem, neboť tuto skutečnost sama žalobkyně uvedla při svém výslechu. Občas pracuje na přesčasy. Žalobkyně navíc ani na výzvu správního orgánu nepředložila správnímu orgánu doklady o příjmech a výdajích, na základě kterých bylo sestaveno daňové přiznání za rok 2017, neboť dle žalobkyně tyto dokumenty ztratil pan V., který jí měl daňové přiznání připravovat. Přestože si žalobkyně může vzít volno, aniž by to musela někomu hlásit, nesmí ponechat po dobu volna jí přidělené zboží (materiál pro výrobu dílů) na skladě. Z výpovědi žalobkyně rovněž vyplynulo, že činnost vykonává pouze pro jednu společnost. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobkyní vykonávaná činnost není vykonávána na vlastní odpovědnost a nevykazuje znak samostatnosti. Na věci nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně není placena za odpracované hodiny, nýbrž úkolově, tj. za počet zhotovených výrobků.
27. Soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu aprobovaného žalovanou, že nashromážděnými podklady a provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobkyně podnikatelskou činnost nevykonávala. Jak vyplývá z dosud uvedeného, správní orgány skutkový stav řádně zjistily a následně i správně dospěly k závěru, že žalobkyně neplnila účel pobytu. Námitky žalobkyně jsou v tomto směru liché. Správní orgány zvážily všechny zjištěné skutečnosti, které vyplynuly z provedeného dokazování.
28. Nedůvodnou je rovněž námitka porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, které žalobkyně spatřuje v tom, že řízení o zrušení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu sp. zn. OAM-2146/ZR-2015, které bylo dle žalobkyně zahájeno v podstatě z identického důvodu jako nyní projednávaná věc, bylo zastaveno, a lze mít tedy za to, že argumentace žalobkyně ohledně plnění účelu pobytu (výkon podnikatelské činnosti), byla správním orgánem akceptována. Soud podotýká, že ve správním spisu je založena kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 5. 2018, č. j. OAM-2146-17/ZR-2015, kterým bylo dle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno řízení ve věci platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, neboť bylo zjištěno, že u správního orgánu již před zahájením předmětného řízení bylo zahájeno řízení v téže věci (tj. bylo zahájeno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a o žádosti žalobkyně o udělení trvalého pobytu). Citované řízení bylo navíc iniciováno z důvodu možného fiktivního ubytování žalobkyně, nikoli z důvodu pochybnosti o plnění účelu povoleného pobytu. Z uvedeného rozhodnutí je navíc patrné, že řízení nebylo skončeno meritorně, nýbrž procesně, a správní orgán tedy vůbec otázku plnění účelu pobytu neposuzoval, nezabýval se tedy tím, zda žalobkyní vykonávaná činnost je podnikáním. Vzhledem k uvedenému nemohlo na základě uvedeného rozhodnutí o zastavení řízení vzniknout legitimní očekávání žalobkyně o tom, že správní orgán má výkon podnikatelské činnosti za prokázaný. V tomto směru se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného správního orgánu uvedenou na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí a námitku žalobkyně považuje za nedůvodnou.

29. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu